

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN I MISJONENS TJENESTE

Nummer 9.

1. Mai 1943.

15. årgang.

Vi kunne ikke -- Jesus kan.

Av Axel Nilssen.

«Og da han var kommen inn i et hus, spurte disiplene Ham i enrom: Hvorfor kunde vi ikke drive den ut? Og han sa til dem: Dette slags kan ikke drives ut uten ved bønn og faste.»

(Mark. 9, 28—29.)

Vi finner her i denne beretning disiplene i kamp mot ondskapens makter. Ved denne anledning får vi et glimt inn i åndsverdenen — et uhyggelig glimt. Vi ser en måløs ånd som hadde bunnet, martret og pint denne gutt som her tales om og den drev ham nesten inn i døden. Hvor dette gir oss en anelse om den rolle som disse grufulle makter spiller i menneskenes historie. Hvilken uhørt makt disse åndsmakter har og hvor maktesløse i grunnen menneskene er for deres angrep. Vi behøver såvisst ikke gå tilbake til bibelhistorien for å finne dem, heller ikke ut på misjonsmarken blant hedningene med deres demonbesettelser og grufulle orgier. Vi finner over alt deres virksomhet. Paulus beskriver dem: «*Ondskapens åndehær i himmelrommet,*» og vær sikker på, de er ikke uvirkomme.

Disse makter er det som er drivkraften og årsaken til alle de fryktelige handlinger som vi hører og leser om: Mord, tyverier, drukkenskap. Den arme dranker, er han ikke bastet og svinebunnet av drikkedjevelen? Har ikke usadelighetens svarte demon tatt strupetak på mange av vår ungdom? I de store byer, ja på landet med, der syndes det i smugg, synder så grufulle at de ikke var værre i Sodoma og Gomorra. Jo, vi har visst utslag nok av demonenes verk. Det er disse mørke åndsmakter som står bak alt og frister og puster til lidenskapenes ild. Som den onde

ånd her i vår fortelling rev og slet i gutten, slik sliter helvetes makter i de arme menneskebarn.

*

Og disse åndsmakter må beseires på sitt eget felt. Stål og bly biter nok ikke på dem, ikke skjeldsord og trykksverte heller. Meget blir de nedrasket, men det bryr de seg mindre om. Med *åndsmakt* må de beseires, drives ut, slagfeltet er altså i *åndens verden*. Og her står altså kampen på liv og død. Den som skal beseire dem, må ha kraft, åndskraft, intellektuell, sjeelig eller fysisk kraft duger ikke. Man må eie *åndens* slagkraft. Men den kraft eide Jesu disiplene ikke i dette tilfelle. Han hadde gitt dem makt og myndighet over de onde ånder, men denne her var særlig sterk. De greide ikke å få den ut, likesom den stammen der ikke greide å drive ut fienden, fordi den hadde *jernvogne* (Dom. 1, 18.) De kunde diskutere, eksperimentere, prøve seg fram, men det mislyktes for dem, og den fortvilte far sier til Jesus disse ord som forteller om bad din disipler drive den ut; men *de* disiplenes ynkelige nederlag: «Jeg var ikke i stand dertil. Hvor ynkelig det lyder: *de kunde ikke*. Denne beretning er kalt for *beretningen om disiplenes fallitt*, og det er nok så. De kunde ikke.

Og hvor skuffet var ikke Jesus på dem — *på disiplene*. Ikke på den fortvilte far, men over de kraftløse, vantro disipler. «Du *vantro* slekt! hvor lenge skal jeg være hos eder, hvor lenge skal jeg tåle eder? Før ham hit til meg.» Jeg synes å se dem krype sammen under disse svøpeslag. Disiplenes vantro brakte endog *andre* til å tvile. Mannen går jo til Jesus

og utbryter: «Om du formår noe, da ha medynk med oss.»

Men kan vi ikke adressere disse ord videre? Har også vi gått fallitt? Jeg spør ikke om *kristendommen* har gått fallitt; for vi vet at det har den ikke. Det er uanede muligheter, blir de bare prøvd. Evangeliet er enno Guds kraft til frelse for hver den som tror. Men kun i en liten grad har den enno kunnet få bevise sin kraft, just på grunn av disiplenes vanmakt og vantro. Jesus har ikke gått fallitt, ikke den Hellige Ånd heller. Men har vi? *Vi kristne* av 1943? Har vi gått fallitt?

Er det kanskje *vår* skyld at verden i dag er i kaos? At verden vander seg i veer og smerte som aldri før, no etter at vi kristne har hatt evangeliet i snart to tusen år. Tross vår lovpriste kultur og opplysning, våre kirkesamfunn, bekjennelser og alt, så er det allikevel millioner av hedninger i verden og utall av steder hvor evangeliet er lite og intet kjent. Og skjønt vi takker Gud for alt hva han har gjort og de resultater som er blitt, så kan vi allikevel ikke frigjøre oss fra den beklemmende følelse at menigheten, stort sett, har sviktet sin oppgave, og at langt mere kunde vært utrettet om Guds kraft hadde fått fritt råderom.

Det fortelles fra et engelsk blad følgende: Det skjedde et forferdelig sammenstøt mellom to tog. Mange ble drept og kvestet. De hadde med seg en meget berømt kirurg. Et par av fyrbøterne ble klemt fast inn mellom to vogner som i en skruestikke. Noen håndfaste menn fikk trukket dem fram og la dem ned. Da kirurgen som var uskadet kom tilstede så de på ham som om de vilde si: «No har vi gjort hva vi kan, men hva kan du gjøre?» Men denne vred bare sine hender fortvilet og sa: «Jeg kunde
(Forts. side 4).

MISJONS-RØSTEN

FRITT, UAVHENGIG ORGAN
I MISJONENS TJENESTE

Bladet utgis i Sarpsborg av en redaksjonskomité. Utkommer 1. og 15. i hver måned. Redaktør: G. Iversen.

Alle brev og meddelelser til både redaksjon og ekspedisjon sendes under adresse: «Misjons-Røsten», Sarpsborg.

Abonnementspris: I løssalg 25 øre, kr. 2.25 for halvåret og kr. 4.50 pr. år. Til utlandet koster bladet kr. 6.00 pr. år. Bladet bestilles i alle landets postanstalter og hos kommisjonærene. Adresseforandringer, skriftlig oppsigelse og betalinger skjer til ovennevnte adr. Abonnementet er bindende til oppsigelse skjer. Oppsigelser må være innsendt senest 14 dager før kvartalets slutt.

Trykt i Centraltrykkeriet - Sarpsborg.

Et ord i rett tid.

En av de evangelister som arbeider i Nord-Norge skriver bl. a. følgende ord i et privatbrev til red. som er vel verd å overveie:

«Jeg har deltatt med de frie venner her i Trondheim en tid. De samles i husene. Dessverre er flokken skrumpet inn, noen er fraflyttet og andre er gått til pinsevevningene. Når det aldri kom vitner og det ikke kan bli virksomhet, så er det ikke annet å vente — det dør ut. Men trist er det; for jeg vet ikke når de frie venner atter kan få slike holdepunkter her i byen, som no. Men når det å reise over Dovre er så forferdelig, og ingen har tro og pionerånd lengre til å oppta arbeidet i slike store byer, er det vel ikke annet å gjøre enn å synge gravsangen over den lille frie flokken som har vært her i Trondheim.

Det som kunde redde arbeidet her var en varmhjertet bror som kunde ta fatt. Men han må være evangelist. Jeg tror feilen ved de predikanter som har vært her tidligere har vært at de har vært læremestere og for lite sjelevinnere. Så måtte evangelisten ha noen støtte fra andre forsamlinger også til å begynne med; men det skulde vel være like så viktig å støtte et arbeid blant Trondheims 80,000 innbyggere som blant Finnmarks 40,000. — Uten tvil er det flere mennesker uten kristelig påvirkning i Trondheim enn i Finnmark.»

Etter vår mening rører denne bror ved kjernen i arbeidet for de forsømte steder. Det er ved å støtte arbeidet på slike steder — store by- og in-

dustristrøk — som man kan nå lengst med virksomhet utover landdistriktene. Ved å få levedyktige og arbeidssomme menigheter i byene og større steder vilde arbeidet kunne drives derfra og til de omliggende steder.

En ting som man også bør være oppmerksom på er at det er nødvendig å ha både vekkelsespredikanter og slike som mere har lærergjerningen. De utfyller hverandre.

Samtidig er det nødvendig å ha gudfryktige og arbeidssomme eldstebrødre og at en av dem iallfall kan være i den stilling at han kan ofre seg for denne gjerning.

Det trenges å ordne alt etter Guds ord. Vi trenger hele Guds råd til frelse og til oppbyggelse av Guds menighet.

Tiden har dessverre gått fra oss. Mye er forsømt og kan ikke rettes på. Hvis vi ikke kjenner vår besøkelsestid og bruker de anledninger Gud gir oss, behøver en ikke å være noen profet for å forstå at da kan man snart se gravsangen over hele bevegelsen.

Det går ikke an å leve på minnet om fortiden. Vi må benytte tiden no. Må Gud vekke oss opp!

Red.

Str. Martha Wangberg,
Trondheim,

enken etter misjonær Andreas Wangberg fikk heimlov lørdag den 3. april. Hun ble vel 72 år gammel, var kjekk og rørlig like til over nyttår, men ble så sengeliggende til hun fikk oppbruddsordren.

Hun hadde helliget sitt liv til Herrens gjerning, og var en trofast medarbeider for misjonen i det høye nord. Hun hadde gleden av å se sine barn med på himmelvegen, og to av dem i aktivt arbeide for evangeliet, så hun hadde sett meget av Guds løfter oppfylt gjennom livet. Derfor var hun rolig og helt overlatt i Herrens hånd i den siste kamp. Hun visste på hvem hun trodde.

Mange venner tok del i begravelsen 10. april. Forst. Torgussen i frimisjonen talte i kapellet og br. Enok Wangberg la ned krans fra barna og krans fra misjonsvennene. Torgussen la ned krans fra venner i Trondheim.

Etter begravelsen var vennene samlet med familien i str. Wangbergs heim, og det ble en stor høytids-

stund. Må så Gud signe hennes minne, må Han styrke de etterlatte. Må den dagen snart komme da alle de hellige skal samles hos Gud og Lammet. «O, hvor salig blir møtet hist oppe engang, når venner der sees igjen».

Er det rusk i kanalen?

Br. Willy Hagstrøm skriver følgende i «Korsets Evangelium» som kan være verd å overveie:

»Flere artikler fra samfunnsbladene i den siste tid forteller om at det innenfor flere kretser er alvorlig nød angående den stillstand og sløvhetsom på mange steder finnes blant de troende og den ringe framgang det er og det spørres om grunnen til dette og hvor lægemidlet finnes.

Vi har i den gård som menigheteneier et sentralvarmeanlegg. Siste vinter var det svært vanskelig å få den nødvendige varme i huset enda vi fyrte så mye vi kunde. Vi besluttet oss derfor til å ta fra hverandre fyrkjelene og se å finne feilen, og da det ble gjort viste det seg at det var kommet avfall fra brensløst i de forskjellige kanaler, og det var dette som hindret varmen i å sirkulere.

Mon det ikke innenfor det åndelige arbeide behøves et slikt ettersyn? Det fyres egentlig godt nok. Det holdes møter som aldri før. Det sendes opp mange bønner for saken, det ofres store summer for evangeliets utbredelse, man har så gode forhold som samles under som noen gang og det mangler heller ikke på oppfordringer til menneskene om å komme; men resultatene blir så små. Den gamle vekkelsesånd og varme mangler. Mon ikke selve grunnskaden er den, at så mange uvedkommende ting har fått lov til å samle seg og da det, åndelig sett, ikke er brennbare stoffer, dvs. ting som har Guds velbehag og som han kan velsigne, tjener de mere til hindring enn til nytte for Guds sak. Jo, det trenges en grundig utrensning og når alt blir bibelsk vil de gamle vekkelsesens ånd komme tilbake.»

Tenk, å få skue hans åsyn der, Tvilen for evig er borte. Tenk å få se ham jeg elskede her, Han som har seiret og seipret bær, Tenk hvilken dag uten like, Kongen få se i sitt rike.

Fra Tønsbe
Synes det e
liten hilsen fra
berg. — Vi ka
hitiintil har H
skal også i fo
bare vi er trof
W.

Det har vær
leid lokale og v
hos vennene, e
for oss da det
gelister hit og
brødre — men
vi få som er, i
nytt.

Vi besøkte
om søndag og
Lokalet var nes
arbeidet mektig
eldre mann fra
En kunde form
ten at her var
priser Herren
dette viktige sk
har funnet Har
arbeide til sjel
kommer. Vi ve
etter og da sk
som vi har ar
Alle som er f
snart så «brist
mer, kommer f
Ja, hvilket m
frelste toger h
Be for oss a
hjelp, det hast
Hilsen Esaia
Eldstebror for den

På pilgrin

Stevnet og
Det ble nok ik
som mange ve
får håpe på be
Det er skritt
må gå.
Tanken var
fetter stevnet, n
reise no som
som må o
drensensone øst
ordnes for å f
så er det inns
ikken og da
vøres av disse
or å komme n
g det ser ut
omme dit før
Så har jeg
g et par møte

Fra Tønsberg.

Synes det er på tide å sende en liten hilsen fra venneflokken i Tønsberg. — Vi kan hilse dere og si at hitintil har Herren hjulpet, og han skal også i fortsetningen gjøre det, bare vi er trofaste.

Det har vært vanskelig med å få leid lokale og vi må holde våre møter hos vennene, ellers er det en stille tid for oss da det er vanskelig å få evangelister hit og vi har ingen ledende brødre — men vi holder da sammen vi få som er, inntil Herren åpner på nytt.

Vi besøkte vennene i Sandefjord om søndag og hadde et godt samvær. Lokalet var nesten fullt og Guds Ånd arbeidet mektig. Etter møtet kom en eldre mann fram og vilde ha forbønn. En kunde formelig kjenne det i luften at her var det søkende sjeler. Vi priser Herren for hver den som tar dette viktige skritt i livet. Må vi som har funnet Ham som vår sjel elsker, arbeide til sjeles frelse inntil Herren kommer. Vi vet at tiden er kort heretter og da skal vi samles med Ham som vi har arbeidet og synget om. Alle som er frelste kan kjenne, at snart så «brister skyen og Han kommer, kommer for å hente meg — —.» Ja, hvilket møte det skal bli når de frelste toger heim. Halleluja!

Be for oss at Herren vil sende oss hjelp, det haster for tiden er nær!

Hilsen Esaias 53. — Broderhilsen

Einar Ek,

eldstebror for den Frie Forsamling, Tønsberg.

På pilgrimsferden.

Stevnet og konferansen er over. Det ble nok ikke så store resultater som mange ventet og håpet, men vi får håpe på bedre resultater senere. Det er skritt for skritt man alltid må gå.

Tanken var å reise til Magnor like etter stevnet, men det er ikke så lett å reise no som før. Det er så mange ting som må ordnes. Da reisen gjaldt grensesone øst måtte jeg ha pass dit og det er visse formaliteter som må ordnes for å få det, og det tok tid. Så er det innskrenkning i reisetrakken og da Kongsvingerbanen berøres av disse må man ha tillatelse for å komme med der. Så tiden gikk og det ser ut til å bli vanskelig å komme dit før påske.

Så har jeg deltatt i Misjonshuset og et par møter i Fredrikstad.

Søndag 11. april skulde jeg tatt en liten tripp til Saltnes. Deltok i formiddagsmøte i Misjonshuset og reiste til Fredrikstad med tog fra Sarpsborg kl. 12. At rutebilene var innstillet på helligdager kom aldri i mine tanker engang, men det gikk ikke noen bil på søn- og helligdager. Hos br. Simon Eriksen ble jeg gjestfritt mottatt og spiste middag der og hvilte og hadde det godt. Gikk så på møte i «Kristi menighet» om kvelden og det var gildt å se at så mange var møtt fram enda det ingen fremmed predikant var avertert. Det viser et stabilt menighetsforhold og var oppmuntrende. Det var åpent å vitne der.

Tirsdag deltok jeg med venner fra «Salen» på Nabbetorp, og onsdag i Kristi menighet igjen. Br. Didrik Solli var kommet. Det var gildt å hilse på ham og få være med på møte. Riktig mange folk var møtt fram. Br. Solli talte og flere kom fram til forbønn. Flere syke ble salvet og bedt for.

«Tiden går og evigheten forestår», heter det og det er sant. Gud gi at vi benytter den rett. Det er en god arbeidstid på det kristelige område no. Åpne dører over alt.

Be for oss!

G. I.

Fra konferansen i Sarpsborg

Av de oppstilte emner på konferansen ble bare arbeidet for å nå de forsømte steder noe inngående behandlet. Etter en del samtale enedes man om å foreløbig opprettholde den virksomhet som har vært før. Som kjent bestemte en del forsamlinger i Østfold for et par år siden å ha en kasse for de forsømte steder i Østfold. Som arbeidskomité ble valgt A. Bustgård, Fredrikstad, Hans Utne, Rygge, Arnt Gresløs, Varteig, Johan Bredholt, Gautestad, og som sekretær G. Iversen, Sarpsborg. Stefan Trøber, S.borg valgtes til kasserer.

Man ble enig om å ha en ny konferanse snarest mulig og denne gang i Askim.

Pensjon til predikanter kan vanskelig behandles på en kretskonferanse. Det må helst bli en landssak. Man enedes om å utsette denne sak.

Angående bibelkurs for unge predikanter og ungdom ble saken bare nevnt og ingen bestemmelse tatt.

G. I.

Stavanger.

Br. Daniel Nilsen har virket i lengre tid i Stavanger og omegn. Mange samles til møtene. Han har virket både i Gandalen og Kleppe m. fl. steder på Jæren. Det har vært en god tid på alle stedene.

Gi Gud nøklen.

Lille Emilie var fire år gammel. Hun vilde gjerne vite en hel del, og derfor kom hun med mange spørsmål. En dag så hun at tante Tilla hadde mange nøkler på en ring. Emilie tok en av dem i hånden og spurte:

— Tante, hva er det for en nøkkel?

— Å, det er en nøkkel til min koffert.

Emilie tok no en annen nøkkel og spurte igjen: — Og hva er denne her til?

— Den er til skuffen i min kommode, sa tante Tilla.

Emilie tok en tredje og spurte: — Og hva er denne nøkkel til?

— Den er til mitt skrivebord.

Emilie tok den fjerde, og tante Tilla svarte for spøk: — Det er nøkelen til mitt hjerte.

Emilie ble meget alvorlig, så henne opp i øynene og sa:

— Da må du gi den til Gud, for den vil han ha.

No var det nok tante Tilla som ble meget alvorlig.

«Å fremme misjonen er ikke bare vår plikt og vårt ansvar, men det er også en glede så stor at de som har smakt den, vil ikke bytte den bort mot alle Indias rikdommer, alle verdens laurbær og alle adelskroners glitter og glans. Det er en fryd så rik som himlen, så ren som guddommen og så varig som evigheten selv,» sa ofte den store Indiamisjonæren *Alexander Duff*.

Du har, o forsoner, ved din hellige lidelse og død gjort fyldest for alle og for alt. Ingen evig salighet hverken kan eller skal fortjenes — den er fortjent. Dog etterlot du deg et fotspor, du menneskeslektens, hver enkelts hellige forbilde, at de i ethvert øyeblikk måtte finne tillit og frimodighet til å ville strebe å følge deg etter.

(Søren Kierkegård)

Vi kunne ikke - Jesus kan.

(Forts. fra 1. side).

ha reddet dem, hadde jeg bare hatt mine instrumenter!»

Og er det ikke et sørgelig faktum, selv om det er liten fornøyelse å konstatere det, at meget mer kunde vært gjort og mange flere frelst om Gud hadde hatt sine instrumenter, om de som Gud skulde bruke hadde vært fylt med Ånd og kraft, istedetfor fylt av egoisme, egenkjærlighet, vantro og vanmakt.

Og ikke bare menigheten i sin helhet, men den enkelte vil kanskje si: «Ja, det er riktig, akkurat slik er det med meg, jeg er gått fallitt, det er som det har sviktet det hele for meg, alt som jeg mente meg å ha er jeg blitt ribbet for. Skyllregnet som kom tok det hele fra meg!» Det var dessverre for det meste forgylling og oppussing av fasaden, det indre var dessverre sørgelig forsømt og i uorden.» Ja, slik må mange klage, slike som gikk med blant flokken og var regnet med.

Og hva er så årsaken til manges fallitt, no da krisen og påkjenningen kom? Har det ikke vært for megen lettjøpt religiøsitet, utvortes bramende bekjennelser, store, åndstomme talemåter, megen formalisme, rutinemessighet, form- og vanekristendom uten indre malm og kraft i seg. Dette er ikke kristendom.

Hva er så kristendom? Jo, det er liv sprunget fram av en levende tro på Kristus. Og er det ikke her vi har sviktet? *Livet* holdt ofte ikke tritt med *talemåtene*. For Guds rike består ikke i ord, men i kraft. Vi har matet vårt følelsesliv så det har blitt overmettet, vi har gjødd den religiøse egoisme, mens, som før, Lasarus lå *uhjulpen* utenfor vår dør. I tale og skrift har det blitt advart mot *døde gjerninger*, men det har blitt lagt mindre brett på å advare mot den *døde tro*. Vi talte nok høylydt på møtene om kjærlighet, barmhjertighet og gode frukter, men de gode ord frøs på våre lepper da vi var vel utenfor kirke- eller bedehusdøren. Altfor ofte ble barmhjertighetens kappe lagt igjen på bedehuset og vi hadde lite å dele med vår sultne bror. Nei, heller tok vi strupetak på vår bror: «Betal meg hva du skylder!»

Er det ikke her det strandet for mange? De elsket møter, preken og sang, men de glemte at det første og største bud er *kjærlighet* til Gud og vår neste. «Elsk din neste, du kristne sjel, tred ham ikke med jernskodd hel, ligger han enn i støvet. Alt i verden er underlagt, kjærlighetens gjen-skapermakt, blir den bare prøvet.»

Har det ikke vært unødig meget parti- og lærestrid, trakten etter høye plasser osv.? Men kanskje dette blir for negativt? Vel, men er det negativt å vite sannheten om seg selv, å erkjenne sin synd og sørge over den og få tilgivelse for den? Operasjonskniven går før sølvtråden og den lægende balsam.

Men hva er no å gjøre? Er det ikke tid til *anger og bot*, vilde ikke en landsvekkelse, ja en *verdensvekkelse* være det eneste rette å be om? Silke bør byttes med sekk, de giftige tobakkskyer med bønnens hellige røkelse, matstrevet med gode gjerninger. Gå til Jesus som disiplene gjorde. Enno er det ikke for sent å få ordnet sitt forhold, enno kan meget rådes bot på. Harde tider er Guds kasteskøvl som renser hans låve, hans salt som skal rense kristenheten, hans lys i mørket.

Erkjenn din fallitt, det er sant at åndene ikke vil lyde deg, du er for svak. Men disiplene var ikke fornøyde, de vilde ha klarhet over sitt forhold, følgelig gjorde de noe svært klokt. De gikk til Jesus i en rom. Er det lenge siden du var der? Møtte Jesus deg der, gav du deg tid til å tale ut med ham?

«Hvorfor kunde vi ikke drive den ut?» spør de. Jeg synes at det ligger noe barnslig, noe skjønt i dette spørsmål. Det ligger en *erkjennelse* i det: Vi kunde ikke. De er blitt små, ydmyket — og Jesus er blitt stor. Men de var ikke tilfreds med sin kraftløshet og maktesløshet, de vilde ha rede på hvorfor.

Og hva var grunnen? Det kunde gis forskjellige svar på dette spørsmål. Først: disiplenes *relativt lave åndelige standpunkt*. Vi leser først i beretningen at da Jesus kom ned av berget, da fant han dem i ferd med å *trette* med fariseerne. Tør vi tro at det lå litt egenære under med det at de søkte å drive ånden ut. Dette var jo ikke helt ukjente begreper vet vi i disippelflokken. Med velbehagelige følelser dro Gehasi avsted med

profetens stav, utmalende seg i ånden hvordan barnet våknet opp av døden og hvordan man siden vilde tale om ham, *Gehasi*, men skuffet vendte han tilbake og sa til profeten «Barnet våknet ikke!» Har vi opplevd noe sånt? Dernest så var *de vantroen hos dem*, de fryktet for ånden og ånden spottet bare deres tvilte forsøk. Jesus sa det like ut til dem: For eders vantros skyld. Endelig så kom deres maktesløshet *mangel på bønn*. De hadde forsøkt å forberede seg gjennom intens holdende bønn. Uten dette nytt det lite.

Jesus peker her på en viktig ting. Dette slags drives ikke ut uten bønn og faste. Hvor viktig dette er hvilke muligheter ligger det alt ikke i dette. De onde makter kan seires, men ikke uten en alvorlig, intens kamp i åndens verden. Og den bønnekamp kan bli så intens at den krever hele menneskets fysiske, sjel- og åndelige kraft. En sjelanspennelse, en åndelig brytekanne. En slik kamp kan kreve anspenning. Vi leser at Jesus selv kjempet i angst så at hans blod falt sammen med svetten til jorden. *Drive* er et sterkt ord, det betyr å med makt få en ende ut et sted hvor han har satt seg fast og som han voldsomt forvare. Og Satan må drives ut, for godviljen går han ikke. Og den måte vi kan drive ham ut på sier Jesus oss her: *Bønn og faste*. Axel Nilssen

Du må fødes på ny.

En tigger kom en dag til den svenske redaktør Sven Lidman og bad om noen kroner. Han fikk det, men ble saget av ordene:

— No hjelper dette Dem bare en dag eller to. Siden er det like gjerne igjen. Jeg vil gjerne vise Dem her Jesus Kristus, som kan hjelpe Dem bare i dag og i morgen, men alle dager og alle netter.

— Redaktøren får unnskyldt men det strider mot mine prinsipper å bli religiøs.

— Ja, pris skje Gud, svarte Lidman, det strider mot mine også. Religiøsitet duger ikke. Det er som fenniss, en lakk utenpå det gull eller en emalje, og når De kommer inn på et varmt, salig bønnemøte renner lakken av Dem, og om De en skomp, så sprekker emaljen. Venn, De må fødes på ny — innen

Nummer

Se

Engstelt
sinder ha
makt. Na
fram, gjo
angstfulle
berettiget.
tede da ha
i mot han
Jakobs sa
han hadde

Denne a
for Gud o
nest seier

Hvor g
den bring

Da skje

etter, — h

Der blir o
og kamp,

tømt, tale
ikke engst

Jeg styrk
holder deg

De fest
Israel ble

ende fiend

bjergene.

synet, og l

videre til

derlige ut

hjelp kom

og jordens

Vår tid

Skulle ogs

ved bjerge

så vet vi

hjelpe —
tvinger sp
pen kom
blikk til
kommer!
«Se deg ik
Gud. —
deg oppe.
ror ikke I
Vår tid
bringer an